

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyanthea, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Fastus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Fastus.

DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

Fastus superbia & elatio quædam cum iactantia verborum, et ceteris. Hæc Zosimus, Zed. superbus, tumidus, inflatus, à fastu dicitur, intrinsecus temere egit. Cognationem habet ab fasto, ebullitio, quæ ad ignem effervercit: fastuosus dicitur effervercunt, & fasti virtutis opinio tu mihi appa-

ΑΡΟΡΗΘΕΓΜΑΤΑ.

Fastus (inquit) tanquam pastor quoquo libet vulgus ducit. Stob. serm. 22.

Fastus invidens Platonem aduerfa valetudine laborantem, in qua quom vernerat: Bilem, inquit, Platonis video, familiaritatem videro. Solebat enim quemadmodum Diogenes. Plato. Fastus notare. Itaque quum in pompa quadam eadem equum crebro hiniuiti ferocitateque spiritus excellens, quæ vehementer à Platone laudaretur, conversus ad eum videris, inquit, & tu bonus equus futurus. Laert. lib. 6.

Fastus phaleræus hominum fastuosorum sublimitatem diuulgandam, & relinquendam sobrietatem. Talia enim in phaleræis deperanda, sed quod redundat, recidendum est.

ΣΙΜΙΛΙΤΥΔΙΝΕΣ.

Fastus dicitur vitæ: Sic homines solidos animi elationis. Apud Aristotem. Metaph. part. 2. serm. 74. Fastus aciem ex veribus quippiam infusuri exungunt: Sic fastus ex animis iuuenium fallam opinionem, fastum & egrotum. Secus enim inflatione & spiritu urgentes nihil ad se. Apud Stob.

Fastus veni de se, vehementissime spirare solent: Ita fastus cum maxime effertur sese, veluti Iulius pontifex, tum fastus in se solent esse. in Simil. Fastus, Pœulo pleno nemo quiquam tentat infundere: Neque fastus turbidus, aut virtutem aut literas eleganter potest. in apoph. 7.

Fastus litera didicerint, tamen omnia humanitate fastus fastus illis qui multas domos ædificant, & semper foris fastus. in apoph. 80.

Fastus Arrogantia, Superbia.

Fatum.

DEFINITIONES ET ETYMOLOG.

Fatum quædam quædam dicitur, ut ait Chryssippus, & est semina quædam & inclinabilis series rerum, & catena volentis, & implicans per æternos consequentia ordines, quæ quædam conexaque est. secundum Aulum Gellium, lib. 6. in Atticorum.

Fatum est omnibus rebus motibus dispositio, per quam prouidentur quæ necesse ordinibus, secundum Boet. lib. 4. pro sap. 61. in philosophia consulatione.

Fatum est ordo rerum que celsitatem. Causa autem ex omni æternitate veritas sempiterna, secundum Cic. lib. de Diuinis.

Fatum est quod ex omni æternitate verum fuerit, secundum Cicero. in Deorum.

Fatum proprie est dispositio siderum, qua quis est conceptus vel inchoat. in Thom. part. 1. q. 116.

Fatum proprie est mortaliter peccat. 25. quæst. 6. Non obseruata. in Thom. part. 1. q. 116.

Fatum significat aliquando oraculum, id est, in Thom. part. 1. q. 116. Virgilius: Oblitus fatorum. Nonnunquam potest: Quare fato concedere, est mori, & fatalis dies pernitentia, & fatiferum mortiferum, fatale etiam dicitur, quicquid fato debetur, siue bonum, siue malum sit.

POETICÆ SENTENTIÆ.

Virg. 2. Aeneid.

Disiue fata Deum seclis sperare precando.

Iuuenal. 6.

Fata regunt omnes.

Sen. Oed.

Fatum optinet, cæcitate fati,

Non illucesse possunt cure.

Martius: rati flamma susti:

Quicquid patitur mortale genus.

Quicquid facimus, venit ex auro, Seruatq; sua decretæ colu. Lachesis: dura resoluta manu. Omnia certo tramite vadunt, Primumq; dies deit extremum. Non illa Deo veris esse licet, Quæ nexa suis currunt caustis, Id cuique ratum, prece non ulla Mobilis ordo: Multis ipsi sum Timuisse nocet: multi ad fatum Vere sumum, dum fata timent. Idem Oed.

Regitur fati mortale genus, Nec sibi quisquam spondere potest Firmum & stabile: perq; casus Voluitur carior semper nobis Metuenda dies.

Manil.

Misto, quod certum est & inuictabile fatum. Idem 4.

Soluite mortales animos, curasq; leuate, Torq; superuacuo vitæ am deserte querelis. Fata regunt orbem, certæ sunt omnia lege, Longaq; per certos signantur tempora celsis, Nascens moriturq; finisq; ab origine pendet. Tunc & opes & regna fluunt, & sapius orna Paupertas, arcesq; datæ, moresq; creati, Et vitia, & clades, damna & compendia vitæ, Nemo caret damno, poterit nec habere negatum, Fortunamuis suis inuitam perdere votis, Ausugere instantem, fors est sua cuiq; serenda. At nisi fata darent leges vitæq; necesse, Finissent ignis Aneam: Troia sub viuis Non euerfa viro fati uicisset in ipsi, Aut luga prociolos nutrisset, Maris fratres, Romasq; sic enata foret, pecudumq; magister In Capitolio ausissent cælestia montes, Includine sua poruisset Iupiter arce Caprus, vel capus hic orbis foret: igne sepulto, Vulneribus vitæ reperisset, Mucius urbem, Solus & oppositus ausisset Horatius armis, Pontem urbemq; simul, rupsisset fœdera vitæ, Treiq; sub vitæ fratres, rursus tacerent, Nulla acies tunc cunctis: pendebat ab uno Roma viro, regnumq; orbis fors ita tacebat. Sat. 1. l. 1.

Hæc durus fati remor, est ne quod illi Non licent: quanta poterant mort alibus annis Accessisse queræ? si tu pater omne reueres Arbitrium: cæco generes mori clausa baratro, Longius & vacua possissent flamma Parca. Sen. Quedip.

Qui fata preculcauit, ac vitæ bona Protecit, atque abscedit, & casus suos Onerauit: ipsi, cæu video, nullo est opis. Quare ipse mortem cupiat, aut quare petat, Vtrumquæ remidi est velle: contempsit mori, Qui non concupiscit.

ΑΡΟΡΗΘΕΓΜΑΤΑ.

Tales interrogatus, quid in tota rerum natura esset robustissimum? respondit, Fatum: cuncta enim superat. Laert. lib. 1. cap. 1.

Solon dicebat, Fatum mortalibus abducere mala simul & bona, Stob. serm. 9. Sacra autem philosophia afferit, mala ex peccato, bona ex Dei gratia oriri.

Titus Vastusianus, Quum à duobus clarissimi ordinis esset in ipsum coniuratum, ac facinus eo processisset, ut iam inficari non possent, deduxit illos in spectaculum, atq; inter illos medius confedit, ac petitis de industria mirmillonum gladiis, velut exploraturus aciem, unum vni, & alterum alteri commisit; tanquam piouocans ad id, quod moliebantur. Illis autem percussis, & animi præsentiam admirantibus, Videtur, inquit, principatum fato dari, frustra que tentari facinus potuendi spe, vel amittendi metu: Erasmus libro 8. apoph.

Asterario Mathematicus à Domitiano Imperatore interrogatus, quis exitus vitæ ipsum exspectaret? affirmavit fore ut breui laceraretur à canibus. Domitianus igitur è vestigio interfici illum imperat, atq; accuratissime sepeliri ad artis derisionem. Sed repentina tempestate deiecto funere, semitulum cadaver canes diriperunt. Bruf. lib. 2. c. 38.

Cosmus Flor. dux, Alphonso Aragonum regi male pacatus, vir alioqui magnus & illustis, cum Alphonso dono mitteret Titulium libros vique præclaros, reclamatum est à medicis, qui aderant, ne per immortales deos librum attrectaret, ab hoste missum, veneni suspectum. Rex prima facie visus est medicis assentiri, illi

